

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1 Ἰουλίου 1887.—Τεῦχος Τέταρτον.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΜΩΣΑΪΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἡ ἠθικὴ εἶναι μέρος τι τῆς Φιλοσοφίας· ὅσα φιλοσοφικὰ συστήματα, τόσα καὶ ἠθικὰ, ἀλλὰ μείνῃσιν ἐν καταστάσει θεωρίας καὶ σχεδὸν ἄκυροι. Ἐξαιροῦνται αἱ ἠθικαὶ τῶν θρησκειῶν ἐπιεκχυρωμέναι δι' ἐφαρμογῆς προαιρετικῆς ἐπ' αἰῶνας ἀλοκλήρους.

Τοιαύτη τοίνυν καὶ ἡ ἠθικὴ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ὅντινα ἐπικυροῖ καὶ ὁ Εὐαγγελικὸς Νομοθέτης διὰ τοῦ ἐξῆς ἐδαφίου· « Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡμῖα κεραία οὐ μὴ ἤπαρέλθῃ ἀπὸ τοῦ Νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται ».

Ὁ Θεόπτης νομοθέτης θεωρεῖ τὸν Νόμον ὡς Συνθήκην τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, διακρίνουσαν τὸ ΑΓΑΘΟΝ ἐκ τοῦ Κακοῦ καὶ ἀνταμοίβουσαν τὸ μὲν διὰ τῆς ΖΩΗΣ, τὸ δὲ διὰ τοῦ Θανάτου· τοῦτ' αὐτὸ ἐπικυροῖ καὶ ὁ Μ. Λερμινιὲ λέγων· « τὸ Δίκαιον εἶναι Ζωή » καὶ Ἑρρίκος Ἄρξεν λέγων· « τὸ Δίκαιον εἶναι διὰ τὴν Ζωὴν ».

Ὁθεν ὁ Νομοθέτης παραγγέλλει ρητῶς τὴν καταγραφὴν τῶν ἠθικῶν ρήτρων, — ἐπὶ τῶν λίθων καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν φλιῶν τῶν οἰκιῶν καὶ

τῶν πυλῶν, ὡς ἐμπειρευοσῶν τοὺς ἀπαραιτήτους ὅρους τῆς ζωῆς καὶ εὐδαιμονίας.

« Διαμαρτύρομαι ὑμῖν σήμερον (λέγει) τὸν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν Ζωὴν καὶ τὸν ΘΑΝΑΤΟΝ δέδωκα πρὸ προσώπου ὑμῶν, τὴν Εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν· καὶ ἐκλεῖται τὴν ΖΩΗΝ, ἕνα ζῆς σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου, ΑΓΑΠΑΝ ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ, ΕΙΣΑΚΟΥΕΙΝ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΑΥΤΟΥ, καὶ ἔχεσθαι Αὐτοῦ· ΟΤΙ ΤΟΥΤΟ Η ΖΩΗ ΣΟΥ. . . » Δευτ. Α'. 19, 20.

Ὁ μωσαϊκὸς Νόμος συνοψίζεται ἐν τῷ Δοκίμῳ, ὅστις ἀνάγεται εἰς τὰς δύο ἀρχικὰς ἐντολάς, τῆς πρὸς τὸν Θεόν τε καὶ πλησίον Ἀγάπης, ἐξ ὧν ἅπας ὁ Νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται.

Ἡ πρώτη ἐντολὴ καὶ τὰ ἀναγκόμενα πρὸς αὐτὴν ἐδάφια παραγγέλλουσι τάδε·

Τὴν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ψυχῆς τε καὶ δυνάμειος ΑΓΑΠΗΝ τοῦ Θεοῦ, ὡς μόνου Πλάστου καὶ διατροφέως, καὶ τὴν πρὸς τὸν μέλλοντα Νομοθέτην ΠΙΣΤΙΝ, ἀπειλουμένης τῆς ἀπιστίας οὕτως·

« Καὶ ὁ ἀνθρωπος, ὃς ἂν μὴ ἀκούσῃ τῶν λόγων Αὐτοῦ, ὅσα ἐὰν λαλήσῃ ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ΕΓΩ ΕΚΔΙΚΗΣΩ ΕΞ ΑΥΤΟΥ ». Δευτ. ΙΗ'. 19.

Τὴν περὶ ἀμαρτημάτων ΠΡΟΣΕΥΧΗΝ καὶ ΝΗΣΕΙΑΝ. Δευτ. Θ'. 18.

Τὴν ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΝ. Ἀριθ. Ε'. 6—9.

Τὴν ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ οὕτως· « ὅτι ἐπιστρέψει Κύριος ὁ Θεός σου εὐφρανθῆναι ἐπὶ σὲ εἰς ἀγα-

λάκις παρετήρησαν· ὁ νοῦς πολὺ ὑπερότερον μὴ δυνάμενος ν' ἀντιστῆ καταβάλλεται. Ὁ κ. Δεσπὶν μάλιστα ὑποστηρίζει ἰδεάν, ἧτις μᾶς φαίνεται λίαν παράτολμος, λέγων ὅτι ἐν τῇ καθαρῷ λεγομένῃ παραφροσύνῃ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις μένουσιν ἀπολύτως ἀκέραιαι.

Πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ ταξιθετήσωσι τὰ πολυάριθμα εἶδη τῆς παραφροσύνης· ἔκαστος φρενολόγος ἰδίαν προῦβαλε ταξινόμησιν, οὐδεμία ἔμως εἰσέτι ἐπεδοκίμασθη χωρὶς νὰ φαντασθῇ τὴν σπουδαιότητα ταξινομήσεως λίαν ἀτελῶς συμφωνούσης πρὸς τὰς σχεδὸν ἀπείρους συμπλοκάς τῆς πραγματικότητος, καὶ πολλάκις διαφορὰς δυσδιακρίτους, διαφορὰς συντεμνούσας, ὁ κ. Δεσπὶν ἔχει, ὡς πᾶς ἄλλος, τὴν ἑαυτοῦ, ἧτις ἐστὶ καθαρῶς ψυχολογικῇ. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει κατατάσσει πάντα τὰ διὰ τῶν παθητικῶν ψευδῶν, περιέργων, διεσθαρμένων ἐμπνεύσεων ἐκδηλούμενα, εἶδη τῆς παραφροσύνης, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ὅποια τὸ πνεῦμα τυφλώττει, οὐδεμίαν ἐναντίας δυνάμεως φωτισούσης αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἀλόγου χαρακτῆρος τῶν ἐμπνεύσεων τούτων.

Τὰ διάφορα ταῦτα εἶδη ἀπαντῶσι ὑπὸ τὸ ὄνομα μονομανία καὶ μελαγχολία.— Ἡ δευτέρα τάξις περιέχει τὰ ὑπὸ μερικῆς καταστροφῆς τῶν ψυχικῶν δυνάμεων καὶ ὑπὸ βαθείας συγχύσεως τῶν εἰσέτι μενουσῶν χαρακτηριζόμενα εἶδη τῆς παραφροσύνης· τύπος τοῦ εἶδους τούτου ἐστὶν ἡ μανιακῆ, ἡ ἄζεια καὶ ἡ χρονία κατάστασις.— Τέλος ἡ τρίτη τάξις περιέχει τὰ διάφορα ἐκεῖνα τῆς παραφροσύνης εἶδη, ἅτινα ἐκδηλοῦνται διὰ καταστροφῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἕττον ἐντελοῦς πασῶν τῶν δυνάμεων· τοιαῦτά εἰσι τὰ ξαναμωράματα καὶ ἡ καθαρῶς λεγομένη ἀπόνια, ἧτις φυσικῶς περαίνει τὰ διάφορα παθολογικὰ εἶδη τῆς παραφροσύνης.

II.

Τὰ τῆς πρώτης τάξεως εἶδη τῆς παραφροσύνης, ἅτινα ὁ κ. Δεσπὶν ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἔμφυτα παρυσιαζόμενα ὑπὸ τρεῖς κυριωτέρως μορφὰς ὀνομαζόμενα ὑπὸ τοῦ Ἐσκιρούλου φρενοβλαβία, βλάβη τῶν ἐρώτων, βλάβη τῆς θελήσεως.

Ἐν τῇ πρώτῃ μορφῇ ἡ παραφροσύνη ἐκδηλοῦται διὰ μιᾶς ἢ πλειοτέρων ἰδεῶν παραφῶρων, ἐπινοουμένων διὰ τῆς φαντασίας ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πάθους κατακυριεύοντος, πάθους ὑποκινούοντος ἐν τῷ πνεύματι τὴν παθολογικὴν τοῦ ἐγκεφάλου δραστηριότητα. Αἱ ἰδέαι αὐταὶ εἰσι πάντοτε ψευδεῖς ἢ παράλογοι, ἐνίοτε δὲ διεστραμμένοι ὑπὸ τοῦ πάθους τὸ πνεῦμα ἀδυνατεῖ νὰ μεταπεισθῇ ἀνεπικρῶς πρὸς αὐτάς.

Τὰ πάθη ταῦτα τὰ ὑποκινούοντα τὰς παραφῶρους ἰδέας δύνανται νὰ ᾖσι δύο εἰδῶν, διχτυτικὰ ἢ κατὰπειστικά. Διχτυτικὰ εἰσι διαστροφή τις τῆς ἀλαζονείας, τῆς δοξομανίας, τῆς φειδότητος· γεννῶσιν ἰδέας ἰσχύος, μεγαλείου, πλούτου· αἱ ἰδέαι αὐταὶ δύνανται κατὰ πρώτον νὰ μὴ παρυσιασῶσιν εἰς τὸ πνεῦμα ὠρισμένον τι σχῆμα, ἀλλ' ἀμέσως ἢ φαντασία ἐρεθιζομένη καὶ καθοδηγούμενη ὑπὸ τοῦ πάθους δημιουργεῖ αὐτῷ ἀντικείμενον ἐν ᾧ προσωποποιεῖται καὶ τρόπον τινα λατρεύει αὐτὴ ἑαυτήν. Τότε ὁ ἀσθενὴς νομίζει ἑαυτὸν πρίγκηπα, βασιλέα, πατριάρχην, Χριστόν, Θεόν.

Τὰ κατὰπειστικά πάθη, ὡς ἡ θλιψίς, ἡ δυστυχία, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀποθάρρυνσις, ὁ φόβος ὁ τρόμος διδοῦσι γέννησιν εἰς ἰδέας πάντη ἀντιθέτους. Ὁ παράφρων νομίζει ὅτι ἀναζητεῖται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, καταδιώκεται ὑπὸ μυστικῶν ἑταιριῶν, ἀτιμάζεται, καταδιώκεται, καταστρέφεται, καταδικάζεται εἰς θάνατον. Τὰ μᾶλλον ἀσήμεντα γεγονότα νομίζει ἐνδείξεις παγίδων, ἃς στήνουσιν αὐτῷ,

αἱ μᾶλλον φιλοφρονητικαὶ φράσεις καθίστανται ἀπειλαί· ἀκούει πάντα θόρυβον, τρέμει πάντοτε, φοβεῖται τὸ πᾶν.

Ὁ μὲν λέγει ὅτι ἔχει κνήμας ὑελίνους καὶ δὲν δύνανται νὰ περιπατήσῃ ἐκ φόβου μὴ θραύσῃ αὐτάς, ὁ δὲ πιστεύει ὅτι διάφορα αὐτοῦ μέλη εἰσὶ κατεστραμμένα ἢ βεβλαμμένα, δὲν ἔχει πλέον αἷμα, δὲν ἔχει κοιλίαν ὁ λαιμός του εἶναι κεκομμένος ἢ τὰ φαγητὰ αὐτοῦ δηλητηριάζουσι καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τούτου κατακυριεύμενος ἀρνείται νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ, προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Ὁ ἀσθενὴς, οὐτινος ἡ ζωτικὴ ἐνέργεια ἠλαττώθη, φαντάζεται ὅτι εἶναι νεκρὸς μένει ἀδρανὴς, ἀκίνητος, οὐδεμίαν προφῆρων λέξιν. Ἄπαξ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πάθους παραχθείσης τῆς παραφῶρου ἰδέας ὁ νοῦς τίθεται ὀλίκλητος ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ.

Ἐπὶ παντὸς ἄλλου ὁ παράφρων φαίνεται λογικὸς καὶ, τῆς παραφῶρου ἐπὶ ἰδέας ὑποτειμμένης ἀληθοῦς, φαίνεται ὅτι αἱ ἰδίως διανοητικαὶ δυνάμεις καὶ ἐνέργειαι λεγόμεναι, ἀντίληψις, ἡ μνήμη, ἡ κρίσις, ὁ ὀρθὸς λόγος, ἡ σύσειξις τῶν ἰδεῶν, ἐνεργοῦσι τακτικῶς, ὡς ἐν πλήρει ὑγείᾳ.

Τὴν ἀρχὴν ταύτην τοῦ ἀπροσηλήτου τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἐν τῇ παραφροσύνῃ ἐν γένει καὶ ἰδίως ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς μορφῇ ὑπεστήριξε ὀραστηρίως ὁ κ. Δεσπὶν φρονῶν, ὡς ὁ Λὼκ, ὅτι ὁ παράφρων ὀρθοφρονεῖ, ἔστω καὶ ὑπὸ θροῦς σφαλεροῦ· οὕτως ἐκδύεται, ἐπὶ παραδείγματι, ἀποτόμως καὶ δημοσίᾳ· ἡ πράξις αὕτη κατὰ τὸ φαινόμενον ἐστὶ παράλογος καὶ ἀνεξηγήητος, διὰ τὸν παραφρονοῦντα ὁμῶς ἐστὶ λογικωτάτη, διότι πιστεύει ὁ δυστυχὴς ὅτι εἶναι ὁ Ἀδάμ καὶ ἐπομένως, ὡς ἐκεῖνος, πρέπει νὰ ᾖναι γυμνός. Ὁμοίως ἕτερός τις διαβαίων ἐφ' ἀμάξης μεγάλην ὁδὸν κτυπᾷ αἴφνης κατὰ κεφαλῆς διὰ τοῦ πελέκειος ἵππον διασταυρωθέντα μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ.

Οὐδὲν κατὰ τὸ φαινόμενον δικαιολογεῖ τὴν γελοῖαν ταύτην προσβολὴν, ἀλλ' ὁ παράφρων νομίζει ἑαυτὸν Χριστόν, φρονέων τὸν ἵππον δημοσίᾳ συναθροίζει τὸ πλῆθος περὶ αὐτοῦ καὶ ἐνφ' πάντες προσέχουσιν αὐτῷ φρονεῖ ὅτι δύνανται νὰ καταπεισθῇ πάντας περὶ τῆς θείας αὐτοῦ ἐντολῆς. Ἡ συνέχεια αὕτη τῶν ἰδεῶν καίτοι παράλογος κατὰ βάθος ἐστὶν ἀρκετὰ λογικῇ. Ὁ ὀρθὸς λόγος λοιπὸν καὶ αἱ συνδυάζουσαι δυνάμεις εἰσὶν ἀκέραιαι.

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ!

Κατὰ τὸ 1869 ἔτος πρὸς τὰ τέλη τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀνθρωπὸς τις εἰσέτι νέος ἐκάθητο ὑπὸ τὴν στέγην χωθαλαοῦ τινος οἰκίστου, κειμένου κατὰ τὴν συνοικίαν Rue-yerte τοῦ προαστείου Ἁγίου Ὀνωρίου, καὶ κατέναντ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐδωλίω ἐκάθητο ἡ ἰδιοκτῆτρια τῆς καλύβης ἐκεῖνης.

Φαντασθητε γυναίκα προκεχωρητικῆς ηλικίας λάλον γραδίον, ἀληθῆ τύπον μάντιδος. Πραγματικῶς ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἔφερε τὸν τίτλον χειρομάντιδος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπέναντι ὠρσμένης ἀμοιβῆς ἀνεγίνωσκε τὸ μέλλον ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ὄσων ἤρχοντο νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτήν.

Ἴσως ἐρωτήσῃ τις: Μάντις ἐν πλήρει δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι δύνανται νὰ ὑπάρχη; καὶ ὁμῶς ὑπῆρχε. Ἴδου ἡ μόνη ἀπάντησις.

Δὲν παρήρηχοτο ἡμέρα καθ' ἣν ἡ μάντις νὰ μὴ ἐλάμβανε δεκά ἢ δώδεκα ἐπισκέψεις, καὶ ὡς φαίνεται τὰ κέρδη ἦσαν ἰκανὰ πρὸς τὸ ἔργον, δὲν ἐπεθύμει πῶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχη ὕψος πτωχῆς, καὶ τοῦτο ἔνα μὴ ἐφελεύσῃται τὴν προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας, πάντοτε ὀλίγον ἐνδιαφερομένης δι' ἐκεῖνους ὅσοι ἐννοοῦν νὰ συγχώσῃ τὸ πεπρωμένον τοῦ ἄλλου.

Ὅς εἶπομεν, ὁ νέος ἄνθρωπος εἶχε τεταμένην τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐν ἧ ἢ γρατὰ οἰοεὶ ἀνεγνώσκει, ὡς ἀναγινώσκει νομισματολόγος ἐπὶ νομίσματος ἄρτι ἀνασκαφέντος. Αἰφνης ἡ μάντις ἐσταμάτησεν ἐν τῇ ἐρευνῇ της· μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐζήτησε ἀσκαρδαμικτὴν τὸν ἄνθρωπον.

— Ἀκούσατε, λέγει, μετὰ τόνου ἐνθουσιώδους, ἀκούσατε καὶ ἀπαντήσατε.

— Καλῶς, κυρία.

— Εἶσθε ἤδη χῆρος;

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ ἐξ μηνῶν;

— Μάλιστα.

— Εἶσθε πλούσιος;

— Εἶναι ἀληθές.

— Μέχρις ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου;

— Τόσα εἶναι ἀληθῶς τὰ κεφάλαια τῆς περιουσίας μου.

— Δὲν ἔχετε ἐν τῷ κόσμῳ οὐδεμίαν συνάριαν;

— Ὅχι καμμίαν.

— Καλῶς, κύριε, εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβητε ὑπὸ σημείωσιν πᾶν ὅτι θὰ σᾶς συμβουλευώσω. Μὴ ἔλθητε εἰς δεῦτερον γάμον.

Ἄμα τῷ ἀκούσματι ὁ νέος μετέβαλε χροῖμα. Ἀπὸ ὠχρὸς περιεβλήθη ὄψιν σουδαρίου. Ἀναμφιβόλως ἠλπίζε μυστηριώδη τινα ἀποκάλυψιν, διότι ἀκριβῶς τούτου ἕνεκα εἶχεν ἔλθει.

Νὰ μὴ συνέλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον! Καὶ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἐσκέφθη μὲν τοῦτο, ἀλλ' ἦτο εἰσέτι νέος· εἰσῆρχετο εἰς τὸ τριακοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τίς ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐὰν βραδύτερον ἐσκόπει νὰ πραγματοποιηθῇ δεῦτερον γάμον; Ἐσκέφθη καλῶς ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη τοσοῦτω ἀποτόμως ἀπαγγελλομένη ὑπὸ τῆς μάντιδος θὰ ἠρέθιζε μυστικὴν τινα ἐπιθυμίαν, ἐὰν τοιαύτην ἐνέκλειεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του. Ἐκ τῶν πρώτων λόγων τῆς γυναικὸς ἐφαίνετο τετραγμμένος.

— Νὰ μὴ ἔλθω εἰς δεῦτερον γάμον! Ἐπαπέλαθε ζωηρῶς καὶ διατὶ λοιπόν;

— Διότι αἱ γραμμαὶ τῆς χειρὸς ἀνίστανται πρὸς τοῦτο, κύριε,

— Ἄλλ' ἐὰν δώσω σημάσιαν, κυρία;

— Ἐὰν δὲν ὑπκούσητε εἰς τὸν χρησμόν, λέγει μετὰ ὕρους, οἰοεὶ ὡς νὰ ἐπιζήτει λόγους, τότε θὰ σᾶς συμβῇ δυστύχημα.

Ἐπέμενε νὰ μάθῃ πλείοτερον· ἐζήτηε λεπτομερεστέρας διασαφήσεις· τῇ ἔδειξε χρυσῶν νόμισμα.

— Ἀδίκως θὰ χεθῇ τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ μάντις με ὕρας ἱεραικόν. Καὶ ἐὰν ὄλην τὴν περιουσίαν σας μοὶ προσφέρητε, δὲν δύναμαι νὰ ἐπιπροσθέσω οὔτε συλλαβὴν. Καὶ ἠγέρθη τῆς καθέκλας της, ὡσεὶ ἤθελε νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἀπόρριξις ἐρήθη.

Ἐκὼν, ἄκων ὤφειλε νὰ ἀκούσῃ. ἠγέρθη τῆς θέσεώς του, ἔριψεν ἐν λουδοβίκειον ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου τῆς ἐστίας, ἐχαιρέτισεν ἐλαφρῶς τῇ χειρὶ καὶ κατέβη τὴν κλίμακα μετὰ ταχύτητος.

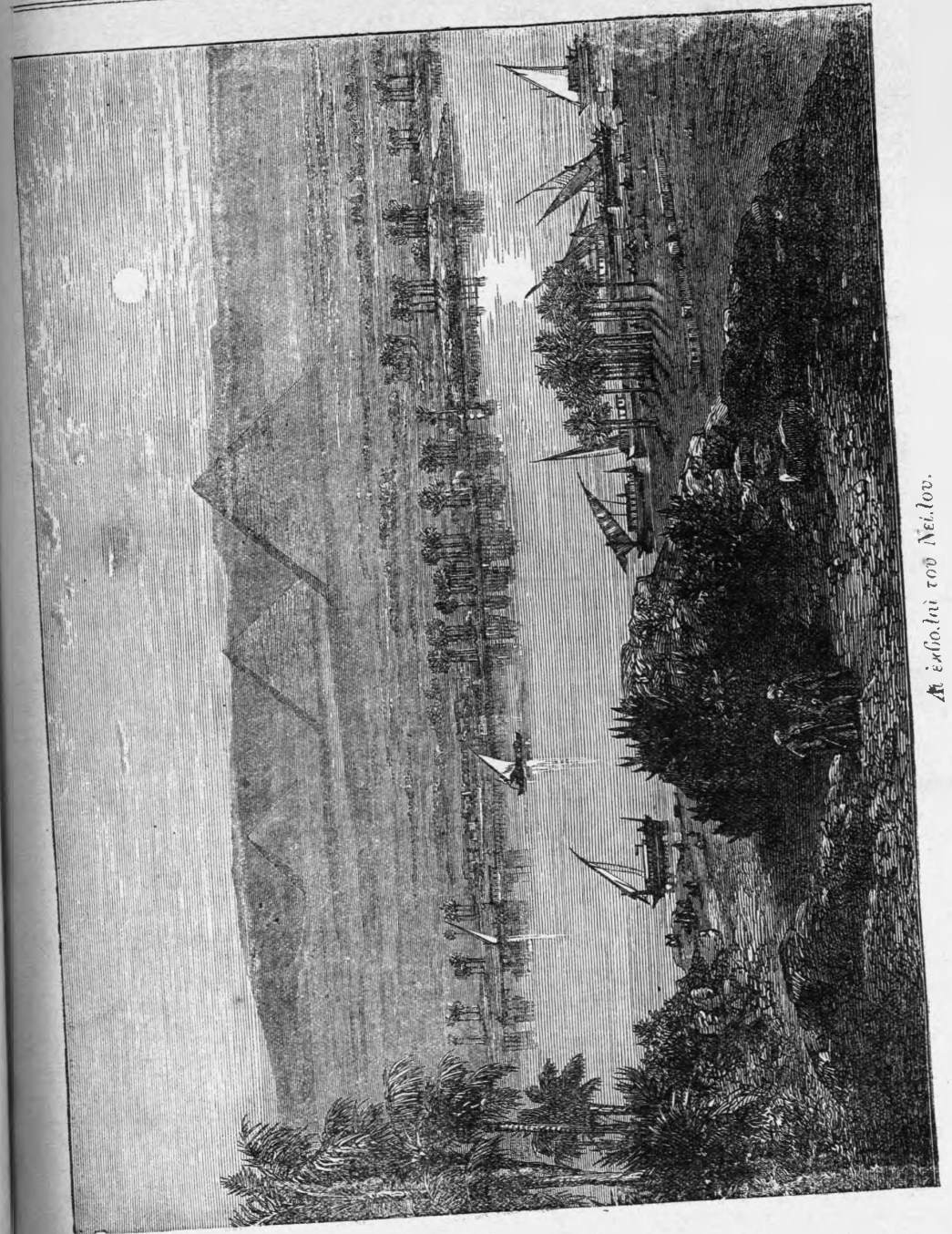
— Ἴδου, τί εἶναι παράδοξον, εἶπεν, ἄμα εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἀδύνατον ἐστὶν νὰ ἐξέλθω τὴν γυναικὰ ταύτην ἐκ τῆς αἰνιγματώδους γλώσσης της. Ἀλλὰ καὶ ποία ἀλλόκοτος ἰδέα ἢ ἰδική μου! Νὰ ἔχω τὴν ἡλικίαν αὐτῆν, καὶ τὴν περιουσίαν καὶ νὰ ἔλθω νὰ συμβουλευθῶμίαν τ ρ ε λ λ η ν διὰ τὸ μέλλον μου, εἶναι μίαν ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ πνεύματος, ἣν δύναται νὰ χαρακτηρήσῃ τις ὡς τ ρ ε λ λ α ν.

Περιεπάτει πάντοτε καὶ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς λεωφόρου, τῆς ἀγούσης εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΕΚΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

Ὁρατὰ εἶνε τὰ περὶχωρα τοῦ Καίρου, καὶ μαγευτικαὶ αἱ ὄχθαι τοῦ Νείλου· τὸ μικρὸν πολίχνιον τοῦ Γιζέχ, διασχίζεται διὰ διαφόρων ποταμίσκων καὶ καλύπτεται ἀπὸ κήπους. Ἡ νῆσος τοῦ Ρουδέχ κειμένη ἀντικρυ τοῦ παλαιοῦ Καίρου, κατέστη γνωστὴ διὰ τὸ μέγαν ὡρὴν πειλόμετρον, δι' οὗ μετροῦσι κατ' ἔ-

Αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Νείλου.

Ἐν δὲν ὑπῆρχεν ὁ θάνατος, τί θὰ ἤξιζεν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ τῶν στεναγμῶν καὶ τῆς λύπης ὅπου οὐδεμία εὐσταθῆς καὶ μόνιμος ὑπάρχει εὐτυχία, ὅπου ἡ γὰρ παρέχεται ταχέως ὡς ἡ ἀστραπή οὐδὲν ἴχνος διαβάσεως ἀφίνουσα διαδεχομένη τὴν λύπην καὶ τοὺς στεναγμούς, ὅπου τὰ δύο ταῦτα ἀλληλένδετα εἶναι τόσον, ὥστε σχεδὸν καὶ πάντοτε συμβαδίζουσι; Καὶ ἐὰν ἀληθῶς ὑστερούμεθα τὴν μεγάλην ἰδέαν καὶ τὰς ἐναργεῖς ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεως τῆς μελλούσης ζωῆς, θὰ ἠναγκαζόμεθα, ἀντὶ τῆς περιπλανώμεθα ἀηδιάζοντες εἰς τὸ πέλαγος τοῦτο τῆς ὑλικότητος, νὰ φαντασθῶμεν τόπον τινὰ ἀναπαύσεως καὶ ἡσυχίας κρείττονα τοῦ παρόντος, καὶ ἡ ἀνάγκη αὕτη ἐκπληρούσα τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τοῦ ζητοῦντος πάντοτε τὸν τόπον τοῦτον, θὰ ἀναίξει ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς μελλούσης ζωῆς.

Τοιοῦτον ἐν συντόμῳ τὸ ὑψηλὸν καὶ λίαν διδακτικὸν μάθημα, ὑπερ δίδωσιν ἡμῖν ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἀδίκως ἀποτροπιάζομεθα. Ὁ σὸρὸς οὐδέποτε τρέμει τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον ἵσταται πρὸ αὐτοῦ ἀτρομήτως ὡς γενναῖος στρατιώτης, ἀψιφῶν τὸν κίνδυνον καὶ ἐπιλανθάνομενος τὴν στιγμήν τῆς ζωῆς. Παράδειγμα ἔστω ἡμῖν ὁ σὸρὸς Σωκράτης, ὅστις μετ' ἐκτάκτου ὑπομονῆς ὑπέστη τὴν θανατικὴν καταδίκην προτιμήσας νὰ γίνῃ θῦμα τοῦ καθήκοντός του, μᾶλλον ἐκπειθήσεως εἰς τὴν ὑπαρξίν ζωῆς κρείττονος τῆς παρούσης ἢ ἐκ σοφιστείας.

ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ εὐαισθησία τῶν γυναικῶν ἐγκρίεται μόνον ἐν τῷ ἐρᾶσθαι, ἢ ἰλικύτης μόνον εἰς τὸ ἀπατῆν, ἢ συμπάθεια μόνον ἐν τῷ ἀτομικῷ συμφέροντί των, ἢ εὐγένεια τοῦ τρόπου μόνον εἰς τὸ σαχηνεύειν τοὺς κούφους τῶν ἀνδρῶν καὶ ἡ ἀγαθότης μόνον ἐν τῇ προσποιήσει.

Ἄδ...

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει» ὁ κύριος Ρουίρ πραγματεύεται περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀρχαίας ἐσωτερικῆς Ἀφρικανικῆς θαλάσσης, λαμβάνων ἐνδόσημον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κ. Ρουδαίρ εἶχεν ὑποστηρίξει ὅτι τὰ ἐσωτερικὰ ἔλη τῆς Τυνησίας κεχωρισμένα τῆς Μεσογείου διὰ τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Γαβίς ἤσαν δεξαμενὴ ἀπεξηραμένη συγκοινωνοῦσα ἄλλοτε μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα ἐσωτερικὸν κόλπον γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ὄρμου τοῦ Τρίτωνος, καὶ ἐπειράθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ θέμα τοῦτο κατὰ τὰ ἀρχαία κείμενα καὶ τὰς ἀραβικὰς παραδόσεις.

Ἄλλὰ κατεδείχθη ὑπὸ ἀναντιρρήτων γεωλογικῶν ἀποδείξεων ὅτι οὐδέποτε ἢ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Σκύλακος μνημονευομένη θάλασσα ὑπῆρχεν ἐκεῖσε.

Τί λοιπὸν ἐγένετο ὁ μέγας ἐκεῖνος βραχίλων τῆς Μεσογείου περὶ οὗ ἐκοιμήσαντο μνεῖαν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς;

Ὁ Κ. Ρουίρ πιστεύει ὅτι ἀνεκάλυψε τοῦτο καὶ ὑποστηρίζει ἐπίσης τὸ θέμα τοῦτο ὅτι ὁ ὄρμος τοῦ Τρίτωνος οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν εἰμὴ ἡ δεξαμενὴ τῆς λίμνης Κελθιάχ, ἣτις περιλαμβάνει ἅπασαν τὴν κεντρικὴν μερίδα τοῦ Τυνησιακοῦ ὄρεπίδου καὶ τῆς πεδιάδος Καίρουαν.

Μεγάλῃ τινι ἀρτηρίᾳ, ἣς οὐδεὶς μέχρι τοῦδε εἶχε παρατηρήσει τὴν ἐξακολουθησὶν καὶ τὸ μήκος κατέρχεται ἀπὸ τῆς Τεβέσσας καὶ ἐξικνεῖται τοῦ Χαμμαμέτ καὶ ρίπτεται μεταξὺ Σούσσας καὶ Λαγκνέλας.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς παραλίας ἀπόστασιν εὑρίσκειται ἡ μεγάλη λίμνη Κελθιάχ, ἣν διαρρέει ὁ ποταμὸς ἐξερχόμενος τὸ ὑστερον ἄκρον ὡς διώρυξ τινεῖ ἀνευ προχωμάτων διασχιζῶν αὐτὴν καὶ ἐν καιρῷ τῶν πλημμυρῶν ἐκβάλλει τὰ ἑαυτοῦ ὕδατα εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1881, λέγει ὁ κ. Ρουίρ, ἀπετέλεσε μέρος ἀπαστολῆς τινος ἀποσκοπούσης τὴν ἀνίχνευσιν τῆς βορείου χώρας τοῦ Καίρουαν.

Εἶχον κατκτεσεῖ ἤδη αἱ πρῶται βροχαὶ καὶ ἡ διώρυξ τοῦ Οὐέδ Μενφές εἶχε πληρωθῆ καὶ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Κελθιάχ συγκοινωνήσαν τῇ θαλάσσει.

Συνέλαβον τὴν ἀρίστην ἰδέαν ὅτι ἡ ἀπερχντος ἐπιρᾶνεια τοῦ ὕδατος, ἣτις ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ ἦ εἰμὴ τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας θαλάσσης τοῦ Τρίτωνος.

Τότε δὲ οὐδὲν κείμενον ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων ἔφερον μετ' ἐμοῦ.

Οὐδεμία δὲ ἀξιοσημείωτος γεωγραφικὴ ἀνακάλυψις εἶχε γέινει εἰσέτι· ἐγίνωσκον δὲ μόνον ὅτι ἐκ δύο ὑποθέσεων τῶν νεωτέρων αἰτίνας ἐζήτουν τὴν τοποθεσίαν τοῦ ἀρχαίου βραχίονος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, εἴτε ὑπεράνω τοῦ Γαβίς, εἴτε ἐν τῇ Τριπολίτιδι πρὸς τὸ μέρος τῆς Βερενίκης, οὐδεμία συνεβιβάζετο πρὸς τὰ λεγόμενα τῶν ἀρχαίων, οὐδετέρᾳ ἠδύνατο νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῆς γεωλογίας καὶ τῆς γεωγραφίας, προσέτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς χώρας ἐκεῖνης.

Ἐσημείωσα δὲ ἕκτοτε ὅσα τὸ δυνατόν λεπτομερέστερον, τὰς μερικώτετα τοῦ πέριξ τῆς λίμνης Κελθιάχ ἐδάφους, καὶ ἐμελέτησα λεπτομερῶς τὸ ὑδρογραφικὸν σύστημα τῆς κεντρικῆς Τυνησίας.

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1883 ἐδημοσίευσά μετέτην τινὰ ἀποσκοπῶν νὰ ἐκθέσω τὴν ἀνα-

καλυφιν ὑπάρχοντος μεγάλου τινος ποταμοῦ, ν' ἀναπτύξω τὸ θέμα κατ' ὁ δὲ μέγας οὗτος ποταμὸς ἐστὶν ὁ ποταμὸς Τρίτων τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Σκύλακος, τοῦ Πομπωνίου Μέλα, τοῦ Πτολεμαίου, τέλος ἵνα καταδείξω ὅτι ὁ ὄρμος τοῦ Τρίτωνος ὁ ἴδιος, ὅπου χύνεται ὁ ποταμὸς καὶ τοῦ ὁποίου ἐζήτουν τὴν τοποθεσίαν, ἀπέλιπιδες ὅπως εὐρωσι τὸ ἐλάχιστον ἴχνος, οὐ μόνον εἶχεν ὑπάρξει ἄλλοτε, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐτι καὶ σήμερον καὶ ἐν μέσῃ Τυνησίας.

Ὁ κ. Ρουίρ εὐρε τὴν περὶ τούτου ἀποδείξιν ἐν αὐτῷ τῷ κειμένῳ τῶν συγγραφέων καὶ ἀνεκάλυψεν ὅτι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνεζήτησαν περὶ ζητήματος τῆς ἐσωτερικῆς θαλάσσης, τὰ ἀρχαία κείμενα ἢ κακῶς εἶχον μελετηθῆ, ἢ οὐδέποτε ἐενποίησαν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἐντύπωσιν τινα.

Τὸ κείμενον τοῦ Πομπωνίου Μέλα εἶχεν ἐρμηνευθεῖ κακῶς.

Ἐν συντόμῳ ὁ κ. Ρουίρ, ἠδυνήθη νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ ὄρμος τοῦ Τρίτωνος, τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Σκύλακος, εὑρίσκειται πρὸς βορρᾶν τῆς Σούσσας καὶ οὐχὶ ὑπεράνω τοῦ Γαβίς.

Ἡ λίμνη Κελθιάχ ἣτις ἐστὶ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐσωτερικῆς θαλάσσης δὲν σημειοῦται ἐπὶ τῶν χαρτῶν, ἢ δὲν φαίνεται ἢ ὡς ἔχουσα μικροσκοπικὰς διαστάσεις καὶ ὑπάρχει λίαν κεχωσμένη ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Πραγματικῶς δὲ ἡ λίμνη αὕτη δὲν ἔχει περιφέρειαν ἐλάσσονα τῶν πεντήκοντα χιλιαμέτρων, περιέχει δ' ὕδωρ κατ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ μεγάλα ἀλιευτικὰ λέμβοι δύνανται νὰ πλέουν ἐπ' αὐτῆς.

Η ΜΑΓΕΥΘΕΙΔΑ ΚΟΡΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ

—ο—

(Συνέχ. τῆς τευχῆς Γ'. σελ. 61).

IV.

— Ἀλλά, ταῦτα πάντα, κόρη, εἶναι πλήρης ἀγρυ-

[τεία

Καὶ ἂν μόνον τις πιστεύσῃ ἠξέυρ' ἁμαρτία.

Ἐν τῷ κόσμῳ μόνος ἕνας, τὰ τοῦ κόσμου διαθέτει
«Εἰς Θεός» ὅστις χαρίζει, κ' ἀφαιρεῖ, καθὼς προσ-

[θέτει.

Τὴν ζωὴν αὐτὸς σοὶ δίδει καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν τρο-

[φὴν σου

Κ' ὅπως δίδῃ οὕτω πέρρῃ, ἂν θέλῃ, τὴν ψυχὴν σου.

Ποῦς δύναται ὅς τὸν κόσμον, τὰ τοῦ ἄλλου νὰ ὀρίσῃ!

Ὅ,τι ἔδωσεν ἐκεῖνος, ποῦς δύναται νὰ λύσῃ;

— Κανεὶς, βέβαια, κανεὶς!

Ὁ Θεός! ἄλλος οὐδεὶς!

* *

— Καὶ πότε εἶχες κατὰ νοῦν, τὸν γάμον σου νὰ

[κἀμῆς;

τὸν Νίχον διὰ σύζυγον πότε ἠθέλεις νὰ λάβῃς;

Καιρὸν δὲν προσδιώρισα· σὰς λέγω ἴσθῃ τιμὴν μου

τοῦ Μάγου τὸ προσφῆτευμα γυργᾶ ἴσθῃ κεφαλὴν

[μου...]

* *

— Ἀπόψε, λοιπόν, κόρη μου, εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν

[οἶκον

Νᾶσαι ἐτοίμη νὰ δεχθῆς, ὡς σύζυγον τὸν Νίχον...

Ἐκεῖ τὰ πάντα φανερά θὰ γίνουν κ' αἱ τοῦ γάμου

λαμπάδες θὰ ἀνάψωσι πρὸς πεισμά τοῦ κερ-

[Μάγου!...]

Ἡ ἱστορία ὡς ἔδω, ὦ φίλοι μου, ἄς μετρή.

Ἄς τρέψωμε ὅς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ δοῦμε τι θὰ γείνη.

V.

Βλέπετε ὅλοι τρέχουσι ἴσθ' ἄκουσμα τοῦ γάμου

Κ' ὡς φαίνεται, θὰ ἔγειναν, γινώσκῃ τὰ περι Μάγου.

Ὁ Νίχος ὅλως εὐτυχής, κρατῶν ἀπὸ τὸ χεῖρι

τὴν φιλίην τῆς καρδίας του, τὸ νόστιμόν του ταιρι

ἴσθῃ ἐκκλησιὰ προχωρεῖ καὶ χαιρετῶν τὸ πλῆθος

Διέρχεται ὡς ἄλλοτε μὲ ταπεινὸν τι ἦθος.

* *

Ἡ δὲ Ἀρθὴ ἐν σιωπῇ τὸν Μάγον σκεπτομένη,

Ἀκολουθεῖ τὸν φίλον τῆς πολὺ συλλογισμένη...

Τὰ πάντα ἤσαν ἔτοιμα· ὁ ἱερεὺς νὰ βάλῃ

τὰ στέφαν' ἐτοιμάζετο καὶ τὴν εὐχὴν νὰ ψάλλῃ,

Ὅτ' αἰφνης πυροβολισμὸς ἀντήχησε ὅς τὸ πλῆθος

καὶ σφαιρα πλάγι τῆς Ἀρθῆς, ἐπέρασε τὸ στήθος...

Ἀλλὰ τὸ τραῦμα, εὐτυχῶς, δὲν ἦτο τι σπουδαῖον·

Δὲν ἦτο φόβος τίποτε μὴ γίνῃ ἀπευχτατόν...

* *

Πυρὸς βολὴ ἀντήχησε καὶ πάλιν καὶ τις κρότος

Κ' ὅλοι ἴσθῃ κρότον ἔτριξαν νὰ ἴδου· ποῖος πρῶτος.

Εἰς νέος ἐκυλλετο ἴσθ' αἶμα βουτημέρος

καὶ μόνος του ἐφαινετο πῶς ἦτο σκωτομέρος!

τ' ὄπλον ἦτο κατὰ γῆς, ἀνάμεσα ἴσθ' αἶμα.

Κ' ἕνα χαρτί ἴσθ' χεῖρα του, εἶχε τὰ σκωτομένα.

Ἐλαβον τότε τὸ χαρτί, καὶ εἶδον γεγραμμένα

μὲ γράμματ' αἱματόγραπτα καὶ λίαν τεθλιμμένα.

* *

— «Ὁμοῖον ἠθέλησα, τὸν λάκκον ἴσθ' ἀνοίξω,

κ' ἐντὸς αὐτοῦ, ἀφοῦ αὐτὸν προσέβαλον, νὰ ρί-

[ψῶ!...]

» Ὅπως οἱ πάντες, καὶ ἐγὼ ἠγάπησα ἐν πλᾶσμα

» Πλὴν μεταξὺ ἐμοῦ κ' αὐτῆς, μεγάλο ἦτο χᾶσμα!..

» Μὲ λόγους δὲν ἠμπόρεσα αὐτὴν νὰ προσελεύσω...

» Μάγος... μὲ δόλον ἠθέλον αὐτὴν νὰ κατακτῆσω...

» Πλὴν μάλιστα! Εἶδεν ὁ Θεός αὐτὴν τὴν ἀδικίαν,

» καὶ ρίψας πῦρ μὲ ἐκάψε δικαίως τὴν καρδίαν!...

» Δὲν ὑποφέρ' ὅμως αὐτὴ, ἦν ἔμμανῶς ἠγάπων,

» Ἄλλου νὰ γίνῃ σύζυγός!.. Ἀλλ' ὡς ἀστὴρ διάττων,

» Ἄφαντος πρέπει νὰ γερῇ... Μαζῆ μου ἐκ τοῦ

[κόσμου!...]

ALEXIS BOUBIER

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

(Συνέχεια καὶ ἴσε τεῦχος Γ' σελ. 61)

— Ἐγὼ εἰμὶ ἐγώ!

— Ἄ! . . . ὑπὸ πόσου κατελήφθην φόβου ἢ ὑπὸ πόσου τρόμου φιλότατη μου, ἀγαπητή μου Καρολίνα, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρὸς μετὰ στεναγμοῦ. . .

— Καὶ διατὶ φίλε μου;

— Εἶχον ἐξάπλωθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης μου φέρον ὅλα τὰ ἐνδύματά μου. . . μ' ἀφύπνισας αἴφνης ἠγνόνου ποῦ εὐρισκόμην. . .

Τί ὥρα εἶναι λοιπόν;

— Ἀκριβῶς ἡ δευτέρα.

Καὶ ἀνάψας κηρίον ἐκεῖνος ὃν ἡ Καρολίνα εἶχεν ὀνομάσει Ἐρρῆκος, ἠρώτησεν αὐτήν:

— Πῶς συμβαίνει νὰ ἔλθῃς οὕτως βραδέως εἰς ἐντάμωσίν μου;

— Ἐπεθύμουν νὰ σε ἶδω κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην. . . καὶ νὰ ὁμιλήσω μετὰ σοῦ. . .

— Νὰ ὁμιλήσῃς μετ' ἐμοῦ;

— Ναὶ νὰ ὁμιλήσω μετὰ σοῦ σπουδαίως.

Τὸ κηρίον ὑπῆρχε ἀνημμένον, καὶ ὁ κ. Ἐρρῆκος, νεανίας ὠραῖος τριακοντούτης περάπου, ἔλαβεν τὰς χεῖρας τῆς νεανίδος ἐίλκυσεν αὐτήν πρὸς ἑαυτὸν, καὶ εἶπεν:

— Νὰ ὁμιλήσῃς μετ' ἐμοῦ σπουδαίως, φιλότατη Καρῶ μου καὶ τί ἔχεις λοιπὸν λέγε ἀγγεγελέ μου, λέγε ἦλιε τῶν ὀφθαλμῶν μου;

Ἡ Καρολίνα Βαλλιέρου ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ, παρατηρήσασα ἀσκαρδαμηκτεὶ τὸν νεαρὸν Ἐρρῆκος, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ σοβαροῦ καὶ λίαν ὑπερηφάνου ἔφους:

— Ἐρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ κατηγορηματικὴν ἀπάντησιν:

Ὁ νέος Ἐρρῆκος παρετήρησεν αὐτήν, συνοφρουόμενος μετ' ἀνησυχίας: ἡ κεφαλὴ τῆς νεανίδος ὑπῆρχεν ἐν πλήρει φωτί, καὶ προσεπάθη-

σεν ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ βλέμματός αὐτῆς τὸ φρόνημα. Θρασύτης θὰ ἤθελεν ἦσθε τὸ πιστεῦναι ὅτι ἀναγινώσκει τις, τὸ φρόνημα μὲς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ βλέμματός αὐτῆς! . . . Ἄλλ' ὑπῆρχεν εὐάρεστον τὸ πειρᾶσθαι ἀναλόγως πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν παρίστα, διότι ἡ Κορνιλία, ἡ μικρὰ ἐργᾶτις, ἦτο θαυμασίως ὠραία, ὅπως κρῖνη τις ἐκ τούτου:

Ἦτο ὀκτωκαιδεκάτης, ὑψίσωμος καὶ ρωμαλέα, ἀλλ' ἐπιτηδεία τοὺς τρόπους, εὐκαμπτος καὶ σχεδὸν κομψὴ κατὰ τὴν συμπεριφορὰν. Ὁ μαλακὸς στηθόδεσμος αὐτῆς προσδέετο καλῶς ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων ὤμων αὐτῆς: ὁ δ' ἰσχυρὸς τράχηλος αὐτῆς προσεκολλᾶτο ἀρμυδιῶς ἐπὶ τοῦ ὀλίγου τι μακροῦ μὲν ἀναστήματος, ἀλλὰ θαυμασίως πεπλασμένου, ὁ ἐπιχάριτος λαίμυρος ἔφερε καλῶς τὴν κεφαλὴν, ἡ ὑγεία ἔρρεεν ὑπὸ τὸ λευκὸν καὶ διαφανὲς δέγμα, δέγμα δροσερὸν βελουδίνον ἄχρουν, τὸ μέτωπον ὑψηλόν, ἔμπλεον διασημάτων, αἱ στρογγυλοὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο μέλανες καίτοι εἰσέχοντες ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φαιῶν βλεφαρίδων, ἡ ρις λεπτὴ μετὰ ροδοχρῶν ρωθῶνων, ἦτο εὐθεῖα καὶ ἀνευ προεξοχῆς, τὸ στόμα θαυμασίως ἐσχεδιασμένον καὶ μεγαλοπρεπῶς κοσμοῦμενον ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς μαργαριτασιδῶν ὀδόντων ἦτο πλήρης μειδιαμάτων. . . καὶ χλεύης, τὰ ὄτα ἦσαν λίαν μικρὰ καὶ ρόδινα, καὶ τὸ ὠειδὲς τοῦ προσώπου περιωρίζετο ὑπὸ μαλακῆς καὶ ξανθῆς κόμης, ἥς ἡ λάμψις καὶ στιλπνότης καθίστων ἐπαγωγότεραν τὴν χροιάν τῆς σαρκός. Τὸ ψιμίθιον, κονιάμματα καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς ἐπιπλάστου κομώσεως οὐδέποτε εἶχον κηλιδῶσαι τὴν ὑγείᾳ τρυφερὰν καὶ θείαν ταύτην ὠραιότητα.

Ἐν τέλει ἡ Καρολίνα Βαλλιέρου ἦτο ὠραία οὕτω δὲ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ νέου ἀμέσως σχεδὸν κατέστη ὑγρὸν ἐκ θαυμασμοῦ. . .

— Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς, Καρῶ, ἐπέλαβε, μειδιῶν, πῶς οἱ μεγάλοι ἄνεμοι ἐπηρεάζουσι τὸ ὠραῖον πρόσωπόν σου, πῶς τὸ στόμά σου φαίνεται ἐκτραχυντικὸν εἰς τὸ λέγειν φράσεις τινάς. . . Καρῶ δέον νὰ γελᾷς, οἱ ὀ-

δόντες καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἐπιτάττουσι τοῦτο.

— Παρὰ σοῦ Ἐρρῆκε ἐξαρτᾶται τοῦτο.

— Τί ἐννοεῖς;

— Σήμερον θέλεις δυνηθῆ νὰ μοὶ προξενήσῃς γελώτας ἅμα καὶ κλαυθμούς.

— Τοῦτο ἀπολύτως σπουδαῖον.

— Τότε ὁμίλει. . .

Καὶ πλησιάζοντας ἐδράξετο τῶν χειρῶν αὐτῆς εἰπούσης αὐτῆ.

— Ναί, ἀκοισόν μου μετὰ προσοχῆς ὅπως δυνηθῶμεν νὰ κατανοήσωμεν ἐὰν τὸ ψεῦδος ἢ ἡ ἀλήθεια ὀλισθαίνωσιν ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἡμῶν. ὦ μὴ μειδιᾷς! ἀναγινώσκω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, ναί, καὶ πάντοτε ἠδυνήθην νὰ ἶδω ἐν αὐτοῖς ὅτι μοὶ ἐψεύδεσο. . .

— Πότε ἐψεύσθην πρὸς σέ;

— Ἀπαξ!

— Ἀπαξ. . . Πῶς καὶ εἰς τί!

— Λέγων μοι ὅτι μόνον ἐμὲ ἠγάπας. . .

— Δὲν ἐψεύσθην, Καρῶ, γινώσκω τοῦτο καλῶς, σ' ἀγαπῶ. . .

— Γινώσκω ὅτι μ' ἀγαπᾷς, καὶ δὲν λέγω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς, ἀλλὰ λέγω ὅτι ἀγαπᾷς καὶ ἑτέραν. . .

Ἡ νεανὶς ἠσθάνθη ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὴν φρικίαν τῶν χειρῶν τοῦ νέου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον εἶχε μείνει μειδιῶν. . . Αὕτη δὲ ἐξηκολούθησεν:

— Γινώσκω προσέτι ὅτι. . . ἀγαπᾷς ἐμὲ κάλλιον τῆς γυναικὸς ἐκείνης! . . . Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀγαπᾷς αὐτὴν ἀρκούντως, ὥστε ἀπέφυγες μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ὅπως ἐπανορθώσῃς τὸ σφάλμα σου, ὅπερ μ' ὤθησας νὰ διαπράξω, γινώσκεις πῶς καὶ διὰ τίνων ἀναξίων μέσων. . . ὦ οὐδὲν ἐλέγχω· μοὶ ὑπεσχέθης, ἔχω πεποίθησιν πρὸς σέ. . . Ἀνέμεινα. . . ἀναμένω εἰσέτι. . .

Ὁ νέος εἶχε καταστῆ σκυθρωπός. Εἶχεν ἀνασύρει τὰς χεῖρας του ἀπὸ τῶν τῆς ὠραίας ἐταίρας αὐτοῦ καὶ δάκνων τὰ χεῖλη, καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρει τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνης, εἴτινες ἔμενον διαρκῶς προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ, ἤκουσε τὴν βραχίλιαν ἐκείνην φωνὴν, ἥτις ὠμίλει τὴν ἀλήθειαν. . .

Ἄφοῦ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐπεκράτησε σι-

γῆ, ὁ Ἐρρῆκος εἶπεν:

— Ἐπανέρχεσαι πάντοτε ἐπὶ τῆς ιδέας ἐκείνης τοῦ ἔρωτός μου πρὸς μεγάλην τινα κυρίαν. . . πρὸς ἐγγαμὸν τινα κυρίαν.

— Μάλιστα ἐπανέρχομαι.

— Ἄλλ' ἑκατοντάκις σοὶ εἶπον καὶ σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἔτι: τοῦτο εἶναι ψεῦδος!

— Σᾶς ἐζήτησα τὴν ἀλήθειαν ὑπισχυομένη σοὶ ἵνα εἶπω αὐτήν: Ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν, γινώσκω τὰ πάντα. . . Σε εἶδον ἅπαξ μετ' αὐτῆς καὶ γινώσκω τὸ ὄνομα. . . Ἡ γυνὴ αὕτη ἐστὶν ὑπανδρὸς διάγουσα παράδοξον βίον μετὰ τῶν ἐν τῇ Λατινικῇ συνοικίᾳ φίλων σου. Ἡ γυνὴ αὕτη ὀνομάζεται Ἐλένη Βερδιέρου: ὑμεῖς ἀποκαλεῖτε αὐτὴν Ἰανθοφόρον κυρίαν καὶ τὸ ἀπεικόνισμα, ὅπερ ἔχεις ἐνταῦθα ἐν τῷ μεταλλίῳ τούτῳ, ὅπερ μοὶ ἔλεγες ὅτι ἦτο τὸ ἀπεικόνισμα τῆς ἀδελφῆς σου, ἀνήκει εἰς αὐτήν, ναί, ἀνήκει εἰς αὐτήν τὸ ἀνεκάλυφα δὲν μὲ ἀπατᾷς πλέον δὲν βαυκαλλίζομαι πλέον ἐκ τῆς ιδέας ὅτι μόνον ἐμὲ ἀγαπᾷς, ἴσως θὰ μοὶ τὸ διαψεύσῃς, πλὴν δὲν πιστεύω, ὄχι, καὶ αὐτὴν ἀγαπᾷς, οἱ λόγοι σου μέχρι τοῦδε δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον ἐνομιζοντο ἀληθεῖς καὶ ἀγνοῖ, καὶ ἐνόμιζον ὅτι οἱ λόγοι σου ἐξέρχονται ἐκ τῆς καρδίας σου, πλὴν φεῦ! ἀπάτη, ἀπάτη!!! τὰ πάντα προσπεποιημένα, τὰ πάντα ψεῦδη, ποῦ αἰ ὑποσχέσεις σου, ποῦ οἱ λόγοι σου οἱ τόσον δι' ἐμὲ τερπνοὶ, ποῦ ὁ ἀγνός καὶ σταθερὸς ἔρωτός σου, τὰ πάντα, φεῦ, εἰς ἄλλην!!!

Ἡ νεανὶς ἐπανέλαβε:

— Γινώσκω ἔτι πλεονα. . .

Ὁ δὲ Ἐρρῆκος ὕψωσε μετὰ ζωνρότητος τὴν κεφαλὴν.

— Γινώσκω ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἡδὴ χρόνου ἐπεθύμεις ν' ἀπαλλαγῆς αὐτῆς, ὅτι δὲν ἠδύνασο νὰ ἐπιτύχῃς τοῦτο. . . ὅτι αὕτη σε κατεδίωκεν ἀκαταπαύστως, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ ἐξ οὗ τόσον ὑπέφερον ὥστε ἀφελκτως θὰ ἀπέθνησκον ἐκ φθίσεως. . . ἐγίνωσκον πάντα ταῦτα, καὶ οὐδέποτε οὐδὲν εἶπον πρὸς σέ, Ἐρρῆκε, δὲν ἔχει οὕτω;

(Ἀκολουθεῖ)

ANNA Η ΜΑΓΙΣΣΑ

NORMANΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχ. Ἰδε τεύχος Γ', σελ. 67).

Πόσον ἀνοήτως ὀμιλεῖτε ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀτήρησεν ὁ κῆρ Θωμᾶς Μεχίτος, ὅστις εἶχε ἀκούσει θόρυβον ἀσυνήθη εἰς τὴν ὁδόν.

— Ἰδοῦ! ἀπήτησεν ἡ Λαύρα. Ὁ υἱὸς τοῦ Μαλέτου πάσχει ἀπὸ ἀνοσιαν πρὸ πολλοῦ ἀνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας, οἱ γονεῖς τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἐννοήσαντες τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ προστρέξουν εἰς διάφορα τοικᾶ φάρμακα, πλὴν εἰς μίαν· οὐδὲν ἐπὶ τέλους τῶν ἱαματικῶν βοτάνων ἠδυνήθη νὰ φέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, δὲ ἐν τέλει οἱ δυστυχεῖς γονεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ σχηματίσουν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ τέκνον των εἶναι μαγευμένον καὶ ἐπομένως ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τοῦ ἐν Βωστόνῃ Μάγον, ὅστις ἐλθὼν πρὸ δύο ὡρῶν ἀπεφώνησε ὅτι τὸ παιδίον εἶναι μαγευμένον καὶ ὅτι ὁ πρῶτος ὁ ὀποιοσθεὶς διέλθῃ τὴν θύραν τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ σταθῇ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις τὸ ἐμάγευσε.

Ὁ Μαλέτος καὶ ἡ σύζυγός του ἐπηγρύπνου ἀπαύστως εἰς τὴν θύραν καραδοκούντες τίς θα φωραθῇ κατὰ τὴν διόδον τῆς θυρᾶς εἰσερχόμενος χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Τίς λοιπὸν νομίζετε ὅτι ἐφωράθη εἰσερχόμενος χωρὶς νὰ σταθῇ ἢ το ἢ Ἄννα.

Αἱ καὶ τὶ ἔκαμον τὴν μακρὰν; ἠρώτησε, ὁ κῆρ Θωμᾶς Μεχίτος, ὅστις ἠγέρθη, ἔχων τὰ βλέφαρα ἡμικλειστα καὶ

ἐξακοτιῶν φλογερὰ βλέμματα ἐκ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν του.

— Οὐδὲν! δὲν εὔρον καιρόν. Τόσον ταχέως διήλθε, ὥστε δὲν τὴν ἀνεγνώρισα παρὰ ἐκ τινος ἀγγελίου, ὅπερ ἔφερεν. Πολλοὶ εὔπευσαν πρὸς καταδίωξίν της, ἀλλὰ πρὶν τὴν φθάσωσι, ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν νῆσον τῆς σύρουσα συνάμα τὴν ἐν εἰδῇ γερφύρας σατίδα, ὅπερ καὶ τὴν ἔσωσε· ὁ ἀγροφύλαξ ἠνώθη μετὰ τῶν καταδιωκόντων αὐτὴν καὶ εἰσέτι δὲν ἐπέστρεψε.

— Θωμᾶ εἶπεν ὁ κῆρ Μεχίτος, εἰς τὸν υἱὸν του, ὕπαγε καὶ παρατήρησον μὴπως αὐτοὶ οἱ ἀπιστοὶ ληλατήσωσι τὴν καλύβην της.

— Ὁ Θωμᾶς ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, του. στρέψας δὲ τὰ πόδια πρὸς τὸ χωρίον διήλθε τὴν γέφυραν καὶ διέτρεξε τὸ «Περάσιον».

Ἡ νῦν ἦτο στυγερώδης ἡ σελήνη μόλις διεκρίνετο, ἀναμέσῳ τοῦ ἀνοικτοῦ μέρους τοῦ δάσους ὅπερ ἐσχημάτιζε χαράδραν βαθειάν καὶ μακρὰν ζοφώδη ὡς ἐκ τοῦ βαθυτάτου σκοτίου ὅπερ ἐπεκράτει ἄνεμος σφοδρὸς πνέων ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης ἔσειε τὰ δένδρα ἅπαντα ἀνέπιμπον ὅτε μὲν τρομακτικὸν κρότον, ὅτε δὲ γλυκὴν ψιθύρον. Ὁ Θωμᾶς δὲν ἀπήτησεν οὐδένα· ἀλλ' ἠννόησεν, βλέπων τὴν χλόην καταπεπατημένην ἀπέναντι τῆς νήσου, ὅτι ἐκεῖ ἔλαβε χώραν συνάθροισός τις.

Ἡ σελήνη ἡ ὅποια ἐχρησίμευσεν ὡς γέφυρα εἶχε ἀρπαθῆ ὡς εἴλεξεν ἡ γελτω Λαύρα, ἀλλ' ὁ Θωμᾶς ἐγνώριζε μέρος τι οὐ μακρὰν τῆς δεξιμενῆς τοῦ μύλου τοῦ κῆρ Σολωμόντος, ὅπου τὸ ρυάκιον ἐσχημάτιζε στένωμά τι διαβατὸν καὶ ἀνευ σατίδος.

Ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖ-

ΣΧΟΛΕΙΑΚΑ

Λαμπραὶ, πανηγυρικώταται καὶ μετ' ὑπερβαλλούσης φαιδρότητος ἐτελέσθησαν καὶ ἐφέτος αἱ τελεταὶ τῶν γραμμάτων παρ' ἡμῖν.

Ἀλλ' ἡ πανήγυρις ἐτέλει ἡ πόλις ἡμῶν τῆ Κυριακῇ 21 Ἰουλίου· τέσσαρα ἀνώτερα ἐκπαίδευτικὰ τῆς πόλεως μας, δύο ἀφρένων καὶ δύο θηλέων, ἤνοιγον τὰς θύρας αὐτῶν πρὸς τὸ δημόσιον, ὅπως δεῖξωσιν αὐτῶν τὰ ἀποτελέσματα ἐτησίας διδασκαλίας, ἐτησίας πνευματικῆς κατανόησεως, ἤνοιγον τὰς θύρας αὐτῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἐνα ἐκαστῇ σχολῇ καὶ δημοσίως ἀνταμείβῃ τοὺς κίπους τῶν εὐθελῶν τέκνων, διὰ τῆς ἐπιδόσεως ἀπολυτηρίων, ἅπερ δεκνούσουσιν αὐτοὶ πολλῶν εὐώτερον τὸ στάδιον τῆς ἐν τῷ πολυκυμάντῳ βίῳ σταδιδριμίας των, παρ' ὧν πολλὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν προσδοκᾷ.

— Ταυούτως ἐστὶς τῶν γραμμάτων, ἃς ἐν συντόμῳ καθῆκον ἠγοούμεθα σκιαγραφῆσαι, ἐτέλεσαν ἐν Πέραν τὴν μὲν πρῶτην τὸ γνωστότατον Ἑλληνικὸν Λύκειον τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Χατζῆ Χρήστου ἀπὸ ἐπαξίως διευθυνόμενον, τὸ Ἑλληνικὸν Ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Ἰωάννου Βασματζίδου καὶ ἡ Παλλάς· μετὰ μεσημέριον δὲ τὸ Ζάππειον παρθεναγωγεῖον.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν περίπου ὡραν τὸ πλῆθος ἐπλήρωσε τὴν εὐρείαν τοῦ περικαλλοῦς Ἑλληνικοῦ Συλλόγου αἰθουσαν τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Λύκειον προσφερθεῖσαν πρὸς τέλει τῆς τελετῆς, ἧτις ἤρξατο διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων, μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ὁποίων, ἀνεβῆν τὸ βῆμα ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς μετὰ μεγάλης συγκινήσεως ἐξεφώνησε καταλλήλατον λόγον μετὸν σοφῶν παραγγελλμάτων πρὸς τοὺς δέκα τελειοδιδάκτους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λυκείου, οὓς μετὰ πολλοῦ κόπου παραδίδει τῇ κοι-

ωνική ὁ ἀξιόπεινος γυμνασιάρχης. Κατελθόντος τοῦ βήματος τοῦ τῆς ἡμέρας ἀγορητοῦ ἐν μίση παταγωγῶν χειροκροτήσεων τοῦ παρασταμένου ἀκροατηρίου, ἀνήλθε τὸ βῆμα εἰς τῶν τελειοδιδάκτων ἀπαγγελίας ἀποχαιρετήριον λόγον, διερμηνεύων πρὸς τὴν σχολὴν τὰ εὐγνωμόνα αἰσθήματα καὶ τῶν ἐτέρων συναδελφῶν αὐτοῦ. Ἡ ἀληθὴ ἀρχαϊκὸν χαρακτῆρα φέρουσα αὕτη τελετὴ ἐπισφραγίσθη διὰ καταλληλοτάτης προσφωνήσεως τοῦ μεγάλου τῶν πατριαρχείων ἀρχιδιακόνου ἀντιπροσώπου τῆς Α. Θ. Π. πρὸς τοὺς τελειοδιδάκτους.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἐν συρροῇ ἀρκετοῦ πλήθους ἐτελέσθη καὶ ἡ τοῦ Ἐλ. Ἐκπαιδευτηρίου τελετὴ ἀρχαϊκῆ διὰ τῆς ἀναμέλψεως ἐμμελοῦς ᾠδῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ὃν ἀντιπροσώπευε ὁ μέγας ἀρχιμανδρίτης, καὶ δύο ἐτέρων ᾠδῶν, μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁποίων ἀνελθὼν τὸ βῆμα ὁ τῆς σχολῆς διευθυντῆς κ. Ι. Βασιματζίδης ἀνέπτυξε τὰς περὶ ἀγωγῆς καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἐρείδεται ὁ σκοπὸς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

Ἐν τέλει εὐχαριστήσας τοὺς γονεῦσι διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο ἐμπιστεύοντες αὐτῷ τὴν ἀγωγήν τῶν παιδῶν αὐτῶν ἀνήγγειλεν τὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν πρόσληψιν τοῦ κ. Τσοῦλλα.

Κατελθόντος τοῦ βήματος τοῦ κ. Βασιματζίδου ἤρξατο ἡ ἀνάγνωσις τῶν βαθμῶν καὶ ἡ εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας ἐπίδοσις τῶν βραβείων, μετὰ τὴν διανομὴν τῶν ὁποίων ἀνέμελψαν ἔτερον ἐναρμόνια ἄσματα ἐπισφραγίσαντα τὴν τελετήν.

ΤΕΛΕΤΗ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

* Ἄν καὶ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ἤλθομεν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ὅπως ἀνεωτέραν εὐρωμεν θέσιν, ἐν τούτοις δυσκόλως εὐρομεν τοιαύτην ἄτε τῆς ἀνθοστολιστοῦ αἰθούσης οὗτης σχεδὸν πλήρους πρὸ πάντων ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου οὐ οἱ ὑφιπετεῖς πῖλοι εἰς ὀλίγους ἐπέτρεπον τὴν θέαν τῆς λαμπρῶς κεκοσμημένης αἰθούσης ἐξ ἀνθέων ταπήτων καὶ λοιπῶν. Ἀκριβῶς, καὶ εὐτυχῶς κα-

τὰ τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως ἀφίκετο ἡ Α. Θ. Π. συνοδευομένη ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου, πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὃν ἅμα ἰδὼν ὁ χορὸς τῶν μαθητῶν ἤρξατο ψάλλον ἕνον πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον, εἶτα δὲ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχην.

Ἐνθὺ δὲ ὁ χορὸς ἐπανειλημμένως ἀνέμελπε διάφορα λιγύφθογγα ἄσματα ἐπισπῶν οὕτω παταγῶδη χειροκροτήματα, ἀφίκετο ὁ πρεσβυτῆς τῆς Ἑλλάδος κύριος Κουντουριώτης καὶ ὁ Γενικὸς πρόξενος κύριος Μαυρομμάτης, ὅτε καὶ ἤρξατο ἡ λογοδοσία τῆς διευθυντῆς κυρίας Σμόλτσε ὁμιλησάσης περὶ τῆς καταστάσεως τῆς σχολῆς, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν, ἀνερχομένου εἰς διακοσίας καὶ δύο, ἐξ ὧν ἡ ἀνωτάτη τάξις, ἀριθμεῖ 17 ὧν αἱ μὲν 7 ἔλαβον τὸν βαθμὸν ἄριστα, αἱ 9 τὸν βαθμὸν πάνυ καλῶς καὶ 1 τὸν τοῦ καλῶς ἐν τέλει ἡ ἀξιότιμος διευθύντρια ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστήσεις τῷ τε συμβουλῷ καὶ τῷ προσωπικῷ τῆς σχολῆς.

Τὴν δὲ τοῦ Συμβουλίου λογοδοσίαν ἔδωκεν ὁ κ. Γκιῶν ὅστις, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων ἄπερ ἐν τῇ λογοδοσίᾳ αὐτοῦ ἐξέθηκε, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τοῦ συμβουλίου τῇ διευθυντρίᾳ κ. Σμόλτσε.

Ὁ κ. Ι. Ἀριστοκλῆς ἀντιπροσωπεύων τὴν Α. Εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς παιδείας Μουνίρ πασῶν ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς Α. Εἰς μὴ δυναθείσης νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως ἐν τῇ λαμπρῇ ταύτῃ τῶν γραμμῶν ἑορτῇ. Πρὸς τὸν κ. Ἀριστοκλῆν ἀπήνητησεν ἐκ μέρους τοῦ συμβουλίου ὁ κ. Σαρακιάτης ἐκθέτων τὰς χάριτας ἃς ὀφείλει ἡ Παλλὰς πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα καὶ πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ὑπὲρ οὗ ἠκούσθησαν ζωηραὶ ζητωκραυγαί.

Ἡ τελετὴ ἐπισφραγίσθη διὰ λαμπρῶν ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τῆς Α. Θ. Πανηγυρίτου τοῦ πατριάρχου.

ΤΕΛΕΤΗ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Ἀκριβῶς περὶ τὴν 2 μ.μ. ὥραν, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ Ζαππείου αἴθουσαν ἡ Α. Θ. Πανηγυρῆς ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μεστὴν οὖσαν ἐκ πλήθους ἐκατέρου τῶν φύλων ἤρξατο,

ἡ τελετὴ διὰ ὕμνων ψαλομένην ὑπὸ τῶν μαθητῶν πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν πατριάρχην καὶ πρὸς τὸν μεγαλῶνυμον ἰδρυτὴν.

Κατόπιν δὲ ἀνήλθε τὸ βῆμα ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου κ. Ξ. Ζωγράφος, ὅστις ἐξέθηκε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ζαππείου μέχρι τῆς σήμερον φοιτησασῶν μαθητῶν ἀνερχομένων εἰς 2, 357. Τὸ βῆμα κατήλθε ὁ κ. Ζωγράφος ἀναγγέλλας προσέτι τὴν ἀνέγερσιν παρὰ τὴν κλίμακα ἀνδριάντος τοῦ ἰδρυτοῦ.

Τὸν κύριον Ζωγράφον διεδέξατο ὁ κ. Ν. Ψυχάρης ἀπαγγελίας ἐκ στήθους τουρκιστὶ προσφώνησιν κκατλήξασαν εἰς εὐχὴν ὑπὲρ τοῦ ἀνωκτος.

Τοῦτον δὲ πάλιν διεδέξατο ὁ κ. Βουτυρῆς γενικὸς γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου, θέμα κύριον ἔχων ἐν τῷ λόγῳ του τὴν ἐλλήνικα ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν πτυχίων ἡ ἀξιότιμος διευθύντρια κ. Καλλιόπη Κεραγιαῖ ἀπήγγειλε πρὸς τὰς ἀποφοιτήσας μαθητριάς συγκινητικωτάτην προσφώνησιν, ἣτις ἀπέσπασε τὰ δάκρυα τῶν μαθητῶν καὶ πλείστον ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου. Ἀκολουθῶς ἡ ἐκ τῶν τελειοφοίτων παρθηγῶν δεσποινὶς Σωσάννα Σαράφογλου ἀπήγγειλε τὸ ἀκόλουθον ἀποχαιρετήριον ποίημα . . .

Ἄκτινολάμπ' ἀπὸ χαρὰν τὸ Ζάππειόν μας
Θαρρεῖς πῶς ἔχει Πασχαλιά, πανήγυριν με-
Ἰδέ! σὺν λούλουδ' ἀνοιχτὸ π' ὁ μόσχος τὸ
καὶ πεταλούδες χαρωπαῖς ἐπάνω του σωρεύει,
παρμυξια τοὺς κλίπους του ἀνοίγει μοσχου-
καὶ δέχεται τὸ Ζάππειον τοὺς φιλομούσους
Ἰβῆναι γλυκὺ, ὡς φαίνεται, τὸ μῦρον ὅπου δί-
καὶ πόσον ὄλων σήμερον τὸ πρόσωπον φαι-
Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς γλυκύπικρον, φίλαι μου, τὸ

καὶ τὴν καρδιὰ τὴν ἁμαρτὴν μὲ δάκρυα πο-
μὲ δάκρυα θερμότατα, σὺν κείνῳ ὅπου χύνει,
ἐκείνος, τοῦ τῆς μάνας του τὴν ἀγκαλιὰ
καὶ θὰ ριφθῇ ἔς τὸν πόλεμον μὲ τὰς θερμάς
ἐλπίζων μόνον νὰ σωθῇ καὶ μὲ τὰς συμβου-
Ἔτσι βουρκώνει κ' εἰς ἡμᾶς ἡ δύστυχη καρ-
τὴν ὦρ' αὐτῆ τοῦ φεύγομεν ἀπ' τῆ θερμῆ φω-
ἀπ' τὴν ἀθῶά μας φωλιὰ τοῦ προσφιλοῦς
ποῦ ἦτο σκίπη ἀληθῆς τοῦ παιδικοῦ μας
ποῦ ὁσφραίνόμεθα ἔς αὐτὴν τὸ μῦρον τῆς παι-
ποῦ ἦτο πάροχος θερμῆς, μεγάλης προστα-
Ἄλλ' ἦλθ' ἡ ὦρα, φίλαι μου! Κατρε, γλυκεῖά
χατρε, ἀγκάλῃ τρυφερά, πάσης προσφιλε-
Ἦσο γὰρ μᾶς παρηγοριά, μᾶς ἦσο προσκε-
εἰς σὲ εὐρίσκαμε στοργὴν, ἀκένωτων ε' μεγάλην.
Ἦξεύρεις πῶς εἶν' ὀδῶκα τὰ χρόνια παῦ
καὶ τώρα ἦλθε ἡ στιγμή τοῦ θ' ἀποχωρη-
Μητέρα! δέξου δι' αὐτὸ τὰ δάκρυά μας μόνο,
τὰ δάκρυα τοῦ χωρισμοῦ τοῦ χύνομε μὲ πόνον.
Καὶ πιστεύσον, μητέρα μας, πῶς τὴν πολλὴν
τοὺς κόπους καὶ τὴν μέριμναν, τὴν ἀγαθὴν
πῶς δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτὲ ἐν ὄσῳ ζῶμεν,
ἀλλὰ μ' εὐλόθειαν πολλὴν πάντα θὰ σ' ἀ-
Σ' ἐσᾶς δὲ ποῦ μᾶς τρέφετε μὲ γάλα τῆς
τοὺς χορηγούντας πατρικῶς τὸ φῶς τῆς ἀ-
Σ' ἐσᾶς, ὦ ἄνδρες ἀγαστοί, τὸ χαιρέτε φω-
δι' ἡσους κόπους λάβετε θερμῶς εὐγνωμο-
Μά, φίλαι, ποῦ πηγαίνομεν; γὰρ διέτε ἔχει
δὲν θ' ἀποχαιρετήσωμε τὸν προσφιλεῖ πατέρα;

Ὡ! ὅσο και ἂν εἶν' μακρὰν ἢ ἀγαθὴ καρ-
[διά του
θὰ ἀισθανθῆ τι θὰ τὸν' ποῦν τὰ προσφιλῆ
[παιδιὰ του.
Χαίρε, πατέρα! καύχημα τοῦ ἔθνους καὶ
[ἐλπίδα
ποῦ δίδεις τὸ χαμόγελο εἰς τὴ πτωχὴ πα-
[τριδα.
Τὸ ὄνομά σου μὲ πολλὴν ἀγάπην εὐλογούμεν
δι' ὅσα μᾶς ἐδώρισες θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.

Ἐπέστεψε δὲ τὴν ὄλην τελετὴν ἡ πατριαρ-
χικὴ προσφώνησις, μεστὴ ὑποθηκῶν πολυτίμων
καὶ παραινέσεων, καὶ οὕτω διελύθη τὸ ἀκρα-
τήριον ἀποφύρον λαμπροτάτας ἐντυπώσεις.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΘΟΥΛΗΣ

Ἄσμα τῆς Μαργαρίτας ἐν τῷ Φάουστ
τοῦ ΓΚΑΙΤΕ

Ἐξουσ' ἓνα καιρὸ ὅστις Θούλης τὸ νησι
εἰς βασιλιᾶς καλὸς μὲ φίλη μιά χρυσή.
Στὸ στρώμα τὸ ὀστερὸ σὰν ἔπεθανε αὐτὴ
ἐν δώρῳ στὸ πιστὸ τὸν φίλο παραιτεῖ.
Μιά πλόσκα ἦταν χρυσὴ τὸ δώρο τῆς καλῆς
ἐνθύμημα καλὸ ἀγάπης τῆς πολλῆς.
Σὰν ἔπιν' ὁ πιστὸς ὅστις πλόσκα τὸ κρασί
μὲ δάκρυα πικρὰ θυμείτο τὴ χρυσή.
Ἄλλ' ἤλθε καὶ σ' αὐτὸν ἡ ὕστερη στιγμή
τὰ πλοῦτη τὰ πολλὰ μὲ πίστιν ἀριθμεῖ.
Χωρὶς νὰ λυπηθῆ αὐτὰ κληροδοτεῖ
καὶ μόνον τῆ χρυσῆ τὴν πλόσκα του κρατεῖ.
Σ' τὴν ἀκρὴ ὅστις γυαλὸ τοὺς φίλους του καλεῖ
καὶ στρώνει ὕστερινὸ τραπέζι στὴν αὐλή.
Γιὰ ἔσχατη φορὰ ἐκέρασε κρασί
καὶ ἤπιε μὲ χαρὰ τὴν πλόσκα τὴν χρυσή.

Καὶ μέσα στὸ γυαλὸ στενάζοντας πικρὰ
σὰν ἤπιε τὸ κρασί τὴν ἔριψε μακρὰ.
Ἐπνίγετο αὐτὴ κ' ἐκείνου ἡ ἴματ' ἄ
ἐγίνετο θολή· κρασί δὲν ἤπιε ποῦᾶ.

Η ΑΓΑΠΩΣΑ ΚΑΡΔΙΑ

Παρήλθον πλέον δι' ἐμὲ τοῦ ἔαρος τὰ
[ἄ.θη,
ἐσθέσθη ἡ καρδιά μου τελειῶς ἐμαρᾶνθη.
Ἡ φύσις εἶναι δι' ἐμὲ νεκρά, ἀποθιμμένη,
γιατ' εἶν' νεκρὸ τὸ σῶμά μου, καὶ ἡ ψυχὴ
[θλιμμένη.
Τὰ πάντα πρέπει τέρεξ μου, ὡς ρόδα καὶ
[ὡς ἴα,
ν' ἀνοῦν· πλὴν μὲ περικυκλωτ' μεγίστ'
[ἀτελπισία.
Θρηνώ καὶ κλαίω καὶ πονῶ, πάντα ἀνα-
[στενάζω,
κ' ἐξ ὀλης τῆς καρδιάς μου τὸν θάνατόν
[μου κράζω.
Ποῦ εἶσαι θάνατε σκληρέ; ἐμὲ πρέπει νὰ
[πάρης,
εἰ δὲ ἂν εἶσαι ἄξιος τὸν πόνον μου νὰ ἄρης.

Ἡνώησα τὸν θάνατον, ἐπέστη ἡ στιγμή
[μου,
καθ' ἣν θὰ ἀποχωρισθῆ τὸ σῶμα ἀπ' τὴν
[ψυχὴν μου.
Πλὴν ἔστην ὕστατὴν μου στιγμήν, σὰς
[συμβουλεύω, φίλοι,
μὴ ἀγαπάτε ἐκ ψυχῆς, ἀλλὰ μόνον μὲ
[χεῖλη.
E. M.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πολλοὺς ἠκούσαμεν μετ' ἐπαίνων ἐκφραζομέ-
νους περὶ τοῦ ἐν Πέραν ἔναντι τῆς Concordia
ζυθοπωλείου τοῦ κ. Κ. Λάλα. Καθαρίτης, ταχύ-
της περὶ τὴν ὑπερελίαν, περποίησις ἑκτατος
τῶν πελατῶν, πρὸ πάντων δὲ ἀρίστη ποιότης
ζύθου καὶ φαγητῶν τῆς ἡρας, ἐν μικρῷ ἀνέδειξαν
τὴν Brasserie Autricienne καὶ κατέταξαν
αὐτὴν εἰς τὴν σειρὰν τῶν πρωτίτων καὶ καλ-
λιτέρων ζυθοπωλείων. Καὶ δὲν ἰδύνατο νὰ γείνη
ἄλλως, ἀφοῦ ὁ διευθυντὴς κέκτηται ἀπασαν τὴν
πρὸς τοῦτο πείραν καὶ ἱκανότητα καὶ μόνον μέ-
μναν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν τῶν θαμῶνων τοῦ
ζυθοπωλείου αὐτοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Διατί ἔφυγες ἀπὸ τὴν πρώτην σου Κυράν
(ἡρώτα Κυρία τῆς τὴν νεοφερθεῖσαν αὐτῆ ὑπη-
ρέτριαν).

— Διότι ἦτον ἄρρωστη, Κυρία, καὶ φοβή-
θηκα μὴ κωλύσω.

— Καὶ τί ἐσθένειαν εἶχε;

— Ἀπόβαλλε, Κυρία μου, ἀπόβαλλε.

— Τι ἀναγινώσκετε παρακαλῶ, Κυρία; (ἡ-
ρώτα φιλέρεσκός τις νεανίας νεάνιδα ἀναγινώ-
σκουσαν) βεβαίως ἐρωτικόν τι μυθιστόρημα.

— Ὅχι! (ἀπῆντησεν ἐκείνη) ἀλλὰ τοὺς μύ-
θους τοῦ Αἰσώπου.

— Καὶ σὰς ἀρέσει λοιπὸν ἡ ὀμιλία τῶν
ζώων;

— Πολὺ μάλιστα (ἀπῆντησεν πᾶραυτα
ἐκείνη κλείσασα τὸ βιβλίον καὶ ἀνεείζουσα
αὐτόν).

Η ΔΥΣΙΣ

Ἄπο ἦηλά τῆς γῆς βουνὰ
στὰ σύννεφα τὰ μελανὰ
τὸ μέλλον νὰ γνωρίσω,
πῆτε με εἶπα καὶ πονῶ
νὰ μάθω τί θεὸς νὰ γενῶ
τὸν κόσμον σὰν ἀφήσω.
Τὰ σύννεφα βιαστικά
τέτοια μοῦ εἶπαν μυστικά
νὰ μάθης εἶναι κρίμα
γιὰ δὲν τὰ εἶδε στὴν ζωῆ,
παρὰ τῶν φύλλων ἢ βόθ
ὁ Χάρος καὶ τὸ μνήμα.
Ποτὲ σ' αὐτὰ νὰ μὴ δοθῆς,
γιατὶ φιλόσοφος βαθὺς
Σωκράτης ἐὰν γίνης
καὶ ἀκουσθῆς παντοῦ τῆς γῆς
τὸ μέλλον πάλι δὲν θὰ δῆς
σ' τὰ σκοτεινὰ θὰ μείνης.
Μ' ἂν ἤσαι ἔρημο πουλὶ
κ' ἡ μοῖρα σου σκληρὰ πολὺ
ἂν ἔχασες τὸ ταῖρι,
ἂν δὲν ἐλπίζης σὲ μεργιὰ
νὰ βρῆς καμμιὰ παρηγοριὰ
ἀρώτησε τ' ἀγέρι.
Τ' ἀρώτησα σὰν σπλαγχνικὸ
νὰ μοῦ εἴπῃ τὸ μυστικὸ
ἀφοῦ παντοῦ γορῖζει,
Αὐτὰ μοῦ εἶπε ποῦ ζητᾶς
καὶ οὐρανὸ καὶ γῆ ῥωτᾶς
μόν' ὁ Θεὸς γνωρίζει.
Ἄλλὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴ
δέχεται δλόφωτος στὴν γῆ
πῶς δὲν τὸν σβύνει δύσι·
στὴν δύσι τῆς καὶ ἡ ζωῆ
μ' ὀλη τοῦ Χάρου τὴν πνοή
πιστεύω νὰ μὴ σβύση.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Εἶμαι λέξις δυσύλλαβος
 μὲ ἐξ δὲ γραμματάκια
 καὶ μὲ προφέρουν δύσκιλα
 τὰ ἀμελῆ παιδάκια

Νῆσος εἶμαι ἐπίσημος
 καὶ ἱερὰ συνάμα
 κ' ἐπάνω μου ἐγένετο,
 ἐξαισίον τι θαυμά.

Τὸ πρῶτον ὄμως γράμμα μου
 ἀν κόψης μ' εὐκολίαν
 καὶ τόνον εἰς τὴν λήγουσαν
 ἀν θέσης τὴν βαρεῖαν
 ἀμέσως πνεῦμα γίνομαι
 μὲ δίχως ἀπορίαν.

Αἰδ. Παππ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

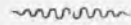
Λύσις τοῦ Β'. Αἰνίγματος

Ὁ γραφικὸς μου κάλαμος
 τὸ αἰνιγμὰ σου λύει
 καθὼς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
 τὸ σκότος διαλύει.

Παιδιά του εἶν' τὰ γράμματα
 ποτόν του ἡ μελάνη

ἦν ἀν δὲ πῆ ἀδύνατον
 τὴν γένναν του νὰ κάμνη.
 Τὰ τρία ἀδελφάκια του
 οἱ τρεῖς εἶν' δάκτυλοί μου
 οἴτινες καὶ τὸν ὀδηγοῦν
 ὦ Λόγιε Ἐρμῆ μου.

Αἰδ. Παππ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

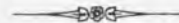

Πρὸς ἀποφυγὴν παρανοήσεων ἐν τῷ μέλλοντι,
 δηλοῦμεν ὅτι τὰ ἐν τῷ «Λογίῳ Ἐ.μ.η» δημοσι-
 εύμενα τὰ μὴ φέροντα ὑπογραφὴν τινὰ πηγά-
 ζουσιν ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Περιδικοῦ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ.

Εἰς ἐκάστην τῶν 49 στιχῶν τοῦ ἐπομένου
 σχήματος νὰ τεθῆ εἷς ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι
 τοῦ 7 οὕτως, ὥστε τὴ κεφάλαιον τῆς προσθέ-
 σεως τῶν ἀριθμῶν τούτων, γινομένης καθέτως
 ἄμα ὀριζοντίως καὶ διαγωνίως, νὰ ᾖται ὁ ἀ-
 ριθμὸς 28

.	==28
.	==28
.	==28
.	==28
.	==28
.	==28
==28	28	28	28	28	28	28	28	

ΓΡΙΦΟΣ Γ'.

1883
A A P S T IN.
 1884
 1886
 1887

A. Ad.